

VIISIKYMMENTÄ VUOTTA MAAORJUUDEN KUKISTUMISESTA

Helmikuun 19 p:nä 1911 tulee kuluneeksi 50 vuotta maaorjuuden kukistumisesta Venäjällä. Kaikkialla valmistaudutaan juhlimaan tätä merkkipäivää. Tsaarihallitus on ryhtynyt kaikkiin toimenpiteisiin; jotta kirkoissa ja kouluissa, kasarmeissa ja julkisissa luentotilaisuuksissa saarnattaisiin vain mustasotnialaisia käsityksiä niin sanotusta talonpoikien „vapauttamisesta”. Pietarista lähetetään kiireellisesti ympäri Venäjää sellaisia kiertokirjeitä, etteivät mitkään laitokset tilaisi kansan keskuuteen levitettäväksi minkäänlaisia muita kuin „Kansallisklubin”, t.s. III Duuman erään taantumuksellisimman puolueen, julkaisemia kirjoja ja kirjasia. Uuraat kuvernöörit ovat monin paikoin menneet niinkin pitkälle, että laskevat hajalle talonpoikais-„reformin” merkkipäivän viettoa varten muodostettuja juhla-komiteoita (esimerkiksi zemstvojen komiteoita), mikäli ne on perustettu poliisi-„johdosta” riippumatta, — laskevat hajalle, koska ne eivät ole kyllin valmiita juhlimaan siten, kuin mustan sotnian hallitus vaatii.

Hallitus on huolissaan. Se huomaa, että niin murjottu, peloteltu, tiedoton ja kehittymätön kuin joku työläinen tai talonpoika lieneekin, niin silti yksistään sen muistaminen, että puoli vuosisataa sitten maaorjuus julistettiin lakkauteksi, ei voi olla liikuttamatta ja kuohuttamatta tilanomistajain herras-Duuman painamaa kansaa, joka saa enemmän kuin ennen kärsiä maaorjuuttajatanomistajien ja heidän poliisinsa ja virkamiestensä mielivallan, väkivallantekojen ja sorron vuoksi.

Vuoden 1789 vallankumous Ranskassa ja vuoden 1848 vallankumoukset useimmissa muissa maissa hävittivät

viimeiset maaorjuuden jätteet Länsi-Euroopan valtioista. Venäjän kansa, joka oli satoja vuosia ollut tilanherrojen orjuudessa, ei kyennyt vuonna 1861 nousemaan laajaperäiseen, avoimeen ja tietoiseen taisteluun vapauden puolesta. Sen ajan talonpoikaiskapinat olivat yksityisiä, hajanaisia, vaistonvaraisia „mellakoita”, ja ne helposti tukahdutettiin. Maaorjuutta ei lakkauttanut kapinaan noussut kansa, vaan hallitus, joka hävittyään Krimin sodan näki maaorjuusjärjestelmän säilyttämisen täysin mahdolliseksi.

Venäjällä tilanherrat itse, itsevaltiaan tsaarin tilanherrahallitus ja sen virkamiehet „vapauttivat” talonpojat. Ja nämä „vapauttajat” hoitivat asian *siten*, että talonpojat pääsivät „vapauteen” putipuhutuksi ryövättyinä, pääsivät tilanherrojen orjuudesta samojen tilanherrojen ja heidän käskyläistensä velkaorjuuteen.

Jalosukuiset herrat tilanomistajat „vapauttivat” Venäjän talonpojat *siten*, että *enemmän kuin viidesosa* talonpoikien maasta leikattiin tilanherroille. Talonpoikain omista, hielään ja verellään kustuttamista maista talonpojat olivat velvollisia suorittamaan *lunastusmaksun*, t.s. *pakkoveroa* eillisille orjanomistajille. Talonpojat maksoivat tätä pakkoveroa satoja miljoonia ruplia maaorjuuttajille joutuen yhä huononevaan häviötilaan. Tilanherrat eivät ainoastaan ryöstäneet omakseen talonpoikien maita, he eivät ainoastaan antaneet talonpojille huonointa, väliin kerrassaan kelvotonta maata, vaan myös melkein aina virittivät ansoja, t.s. lohkoivat maan *siten*, ettei talonpojille jäänyt joko laidunmaita tai niittyjä tai metsää tai juottopaikkaa. Varsinais-Venäjän *useimmissa* lääneissä talonpojat pysyivät tilanherrojen entisessä ulospääsemättömässä velkaorjuudessa maaorjuuden lakkauttamisen jälkeenkin. Talonpojat pysyivät vapauttamisen jälkeenkin „alhaiso”-säätynä, veroa maksavina juhtina, roskaväkenä, jonka tilanherrain asettamat päällysmiehet tekivät ilkeyksiensä kohteeksi, jolta he kiskoivat veroa ja jota he ruoskivat raipoilla, mukiloivat ja pitivät pilkkanaan.

Missään maassa maailmassa talonpoikaisto ei ole joutunut „vapauttamisen” jälkeen sellaiseen taloudelliseen häviötilaan, sellaiseen kurjuuteen eikä kokenut sellaista nöyryytystä ja ilkivaltaisuutta kuin Venäjällä.

Mutta maaorjuuden kukistuminen ravisti koko kansaa, herätti sen vuosisataisesta unesta, opetti sen etsimään

ulos pääsyä, käymään taistelua täydellisen vapauden puolesta.

Maaorjuuden kukistumisen jälkeen Venäjällä yhä nopeammin kehittyivät kaupungit, kasvoi tehtaita ja tuotantolaitoksia, rakennettiin rautateitä. Maaorjuudellisen Venäjän tilalle astui kapitalistinen Venäjä. Paikallaan asuvan, poljetun, kotikyläänsä kiinni kasvaneen, pappeja uskovan ja „esivaltaa” pelkäävän maaorjatalonpojan tilalle nousi talonpoikien uusi sukupolvi, joka oli ollut muilla paikkakunnilla ansiotöissä, käynyt kaupungeissa ja oppinut yhtä ja toista kulkurielämän ja palkkatyön karvaasta kokemuksesta. Suurkaupungeissa, tehtaissa ja tuotantolaitoksissa on työläisten lukumäärä yhä kasvanut. Työläiset ovat vähitellen alkaneet muodostaa liittoja käydäkseen yhteistä taistelua kapitalisteja ja hallitusta vastaan. Käydessään tätä taistelua Venäjän työväenluokka on auttanut miljoonia talonpoikia nousemaan, suoristautumaan, luopumaan maaorjien tavoista.

Vuonna 1861 talonpojat kykenivät vain „mellakoimaan”. Venäjän vallankumoukselliset, jotka olivat sankarillisesti yrittäneet nostaa kansaa taisteluun, pysyivät vuoden 1861 jälkeen vuosikymmeniä yksinäisinä ja tuhoutuivat itsevaltiuden iskujen alla. Vuoteen 1905 mennessä monien vuosien lakkotaisteluissa, monivuotisessa propaganda-, agitaatio- ja organisaatiotyössä, jota sosialidemokraattinen puolue oli suorittanut, Venäjän työväenluokka vahvistui ja kasvoi. Ja se johdatti koko kansan, johdatti miljoonat talonpojat *vallankumoukseen*.

Vuoden 1905 vallankumous iski murtuman tsaristiseen itsevaltiuteen. Kirotnun maaorjuuden painamien talonpoikien laumasta tuo vallankumous teki ensi kerran Venäjällä kansan, joka alkoi käsittää oikeutensa, alkoi tuntea voimansa. Vuoden 1905 vallankumous osoitti ensi kerran tsaarihallitukselle, Venäjän tilanherroille, Venäjän porvaristolle, että miljoonat ja kymmenet miljoonat ovat muuttumassa *kansalaisiksi*, muuttumassa *taistelijoiksi* eivätkä salli kohdella itseään kuin juhtia, kuin roskaväkeä. Ja joukkojen todellista vapautumista sorrosta ja mielivallasta ei ole missään eikä koskaan maailmassa saavutettu muutoin kuin noiden joukkojen itsenäisellä, sankarillisella ja tietoisella taistelulla.

Vuoden 1905 vallankumous iski vain murtuman itsevaltiuteen, mutta ei hävittänyt sitä. Nyt itsevaltiutus kostaakaan kansalle. Tilanherrain Duuma sortaa ja painaa yhä kovemmin. Tyytymättömyys ja suuttumus kasvaa jälleen kaikkialla. Ensimmäistä askelta seuraa toinen. Taistelun alkua seuraa jatko. Vuoden 1905 vallankumousta seuraa uusi, toinen vallankumous. Siitä muistuttaa ja siihen kutsuu maaorjuuden kukistumisen merkkipäivä.

Meille on tarpeen „toinen helmikuun 19.”, uikuttavat liberaalit. Se on vale. Niin puhuvat vain porvaripelkurit. Vuoden 1905 jälkeen „helmikuun 19.” toistuminen on mahdotonta. Ei voida „vapauttaa ylhäältä käsin” kansaa, joka on oppinut (ja parhaillaan *oppii* — oppii tilanherrain, III Duuman kokemuksesta) taistelemaan alhaalta käsin. Ei voida vapauttaa „ylhäältä käsin” kansaa, jonka johdossa on edes kerran esiintynyt vallankumouksellinen proletariaatti.

Mustasotnialaiset ymmärtävät tämän ja pelkäävät siitä syystä vuoden 1861 merkkipäivää. „Vuosi 61”, kirjoitti tsaarin mustan sotnian varma vahtikoira Menshikov sanomalehdessä „Novoje Vremja”, „vuosi 61 *ei kyennyt estämään vuotta yhdeksänsataa viisi*”.

Mustasotnialainen Duuma ja tsaarihallituksen raivokkuus vihollistensa vainoamisessa ei ehkäise, vaan jouduttaa uutta vallankumousta. Vuosien 1908—1910 kovat kokemukset opettavat kansaa uuteen taisteluun. Työläisten kesäisten lakkojen (vuonna 1910) jälkeen ovat alkaneet ylioppilaiden talviajan lakot. Uusi taistelu voimistuu, ehkä hitaammin kuin tahtoisimme, mutta varmasti, kiertämättömästi voimistuu.

Vallankumouksellinen sosialidemokratia, puhdistautuen epäuskoisista, jotka ovat kääntäneet selkänsä vallankumoukselle ja työväenluokan illegaaliselle puolueelle, kokoaa rivejään ja yhdistyy tulevia suuria taisteluja varten.